

ARJAN WITTE

AMFIBIEËN

POËZIE

NPE

AMFIBIEËN

POËZIE

ARJAN WITTE

NPE

Nederlandse Poëzie Encyclopedie

Eenrum, 2013

Colofon

1e druk, november 2013

© Arjan Witte, 2013

Stichting Nederlandse Poëzie Encyclopedie

www.nederlandsepoezie.org

ISBN: 978-94-6243-005-1

NUR 306

Letters omslag: naam - Soviet Punk (Iconian fonts); titel –
Coventry Garden (Nick's fonts)

Letter titelpagina: Franklin Gothic Medium

Letter binnenwerk: Constantia

Vormgeving: Bureau Droog, Eenrum

INHOUDSOPGAVE

5	Inleidend
6	KIKKERBLOED (1997)
7	Stop seks
8	Geboorte
9	Het lied van de rails
10	Tankend in Holland
11	De daad bij het woord
12	Mijn Neerland
13	Oma
14	Dit eiland
15	<i>Glorieuze sprong ...</i>
16	Landgoed Elswoud 26 april 1997, I – II
18	Afscheidslied
19	Sorry hoor
20	Gebed I – II – III
23	Naar Valencia
24	Lichtschip
25	Kikkerbloed
26	Nachtboot
27	GETIJDENGEUL (2013)
28	A.L.S. (voor Jozef X. Wieman)
30	De onvermijdelijkheid van dingen
31	Hades, de oevers
33	Voor ene Whitney
34	Maanmarmor
35	Übermensch
36	Matrozen
	<i>Vooraf</i>
37	<i>'s Ochtends</i>
38	<i>'s Nachts</i>
39	Op de snelweg van het vlees
	<i>Oprit</i>
40	<i>Weghelpt</i>
41	<i>Vluchtstrook</i>
42	<i>Afrit</i>
43	De verantwoording
44	Memo
45	Versneld deeltje
46	Evolutie

INLEIDEND

Toen Bart FM Droog me benaderde om opnieuw mijn gedichtenbundel *Kikkerbloed* uit te brengen, leek me dat een leuk idee. Toen ik de teksten opnieuw had gelezen, besloot ik dat zeker de helft kon worden weggelaten. Er lijkt een kritische ondergrens te zijn ontstaan. Ik benut de gelegenheid om gedichten van latere datum dan *Kikkerbloed* toe te voegen.

Er zijn veranderingen te melden. 'Stop seks' droeg in *Kikkerbloed* van uitgeverij Kwadraat de alternatieve titel 'Ontmoeting' Het nu titelloze gedicht met de beginwoorden 'Glorieuze sprong' had voorheen als titel 'Febo, O, Febo'.

De titel 'A.L.S.' staat voor *Amyotrofe Laterale Sclerose*. Het is een gedicht aan mijn vriend Joost Wieman die op zijn acht-enveertigste levensjaar hieraan overleed.

'Evolutie' is vrij naar het lied *Line in the sand* van componist Jim Johnston.

Arjan Witte, Gelderland, 2013.

KIKKERBLOED

STOP SEKS

Leeg masker, zeg me na:
het is niet erg dat ik niet besta
behalve in de stilte,
daar stroomt het masker vol,
daar stroomt het masker over,
over van gezichten,
daar ontstaan gedichten
en vloeit uit ogen licht

Zeg me na:
stop seks
alle vlees is lust en weg
het geraamte verdraagt de schaamte
verlangt naar schande
eenzaamheid
zo spannend.

Leeg masker in de spiegel, vertel me maar:
andere ogen zijn niet nodig
om te zien wat er niet is
en wat er is, niet te snappen
wolken van stoom
drijven van de trappen
wolken van mist
vergissen zich.

GEBOORTE

Wereld, wereld wacht
Wereld wacht, ik ben er bijna
rijpe vleugels schrijven lijnen
smelten samen in
steden, bevend onder stroom
levend is dit blinkend baken
deze wereldstad.

Wereld, wereld wacht
ik wil niet vluchten
ik wil wonen, dit huis was af.
Uit de kluisters
zweef ik huiswaarts
waar de rode vliezen breken,
lokken leken tekens
dromend daal ik af.

Met room en drank verwelkomd
door de wereld opgewacht,
val ik in de armen
van dit luisterrijke graf
en lach.

HET LIED VAN DE RAILS

De blauwe lucht
lichtreclame
ergens zweven wolken
Een betonnen wering, een roodgelakte kooi
overstap op Duivendrecht
roltrap af roltrap op mooie dikke tietten

De tijd staat stil en vliegt voorbij
zevenhonderd bomen in een vierkant
twee rijnamen en er komt er nog een aan
data voor mijn computer
Hier schrijf ik met de hand
dat is makkelijker dan met mijn voeten
Export

 verkoop

 trailers

 trucks

Alles lijkt wel bruikbaar
Het raadsel van het leven opgelost
boven velden, flats en wegen

TANKEND IN HOLLAND

Tankend in Holland
zie ik banen van asfalt
recht door de groene
Vechtstreek gaan,
slierten van vele
mijlen vanrail sierlijk
als lintspaghetti staan;
en infrastructurele
aanpassing maakte
de benzinepomp
prima bereikbaar,
vluchtstroken, schermen,
getrokken sporen,
oprit en afrit
duidelijk zichtbaar.
De brandstofslang hangt
en de totale wachttijd
wordt door de pinpas verkort
zegels? O.K.
en het volgende moment
neemt de stroom van de file
in haar trage beweging
mijn wagen weer mee.

DE DAAD BIJ HET WOORD

Wij bouwden een piramide,
richtten ons op
met na verloop van tijd:
waanzin aan de top.

Het waait en er woedt een ver verwijderd onweer,
een waarvan de bliksem wijdvertakt verspringt
met regen tot de ochtend - die ontvlochten tot een kater-
op de koppen van het water reddeloos verdrinkt.

De dag die nooit voorbij ging,
bracht de schande aan het licht,
niemand werd getroffen door het landelijk bericht
dat elk journaal vertelde en geen kapper goed verstond,
hoe de zee besloot te klimmen en al meters land verslond.
Het water zweept, ja, het raast,
de wereld is een strand,
haastig neemt de vloed:
duizend vingers aan een hand.

Kijk nu om je heen, de hoogten die we zochten,
brengt ons hier bij lange na nog lang niet ver genoeg,
veel te koude de barre tochten,
zwaar, de stenen die je droeg.

Wij bouwden een piramide,
o zwaarte, o lood
de daad bij het woord gevoegd is het koord-
dansen zonder vragen
zeven plagen
zegt het voort.

MIJN NEERLAND

Er is een Neerland dat sluimert in mijn hart
de handen van den Here legden het hier neer
het wacht, het tart.

Er is een Neerland en alles is er plat
- de man de vrouw de hond de kat
verlaten van fabrieken, schoorstenen roken niet
zo dicht bij God
met niets in het verschiet
dan dorpen achter dijken
dijken hoger dan het dak
ik weet niet wat bergen zijn
klimmen doe ik niet
wij zijn de zee een spiegel
in plaats van zeewier kragen riet.

Er is een Neerland, voor altijd in mijn hart
ik deel het met de wolken en dans met de meeuwen,
golven in de branding schreeuwen
voorwaarts op de zilte kracht.

OMA

Ooit was alles vloeibaar en volkomen
groter en minder hard dan nu
en het wordt nog harder-
barsten planten zich voort.

Ik geef de oppervlakte aan
raak aan staken die bijna breken
witgespannen pezen bewegen nog
een hees gefluit stijgt op
en stukt
een straktrekkend koortsfront
buigt ingekoekte hoeken
uit en binnen druipt naar buiten.

Waarom en wat is dit?
Ik heb gehuild toen
telde je vinnen
en besloot van binnen te bidden tot de klok.

Moest ik mijn moeder een moeder geven
ik gaf een vogel grote vleugels
eeuwig leven duurt te lang
keel en gele draden beelden lava uit
moedersoep die vroeger zaden droeg
zaden draagt.

DIT EILAND

Ik geef me over aan dromen,
dit eiland
verschijnt al -
de galm van alles verandert totaal.

Ik drijf maar mee op vallende stromen
van beelden, ideeën en schuim van mijn taal en
nu is er niets dan zand dat met torren
rond sprieten gras vallende torens bestormd.

Voorbij de bergen in banen van korrels
staan schelpen in golven van zand dan gestold,
stokken en stenen in rijen van twee
een plastic emmer als nest voor de larven
van zoemende dieren en
daar is de zee!

Kom mee,
geef je over aan dwalen
dit eiland
vertalen in delen.

Dit eiland vereeuwigt
vereeuwigt het heden niet nee -
maar wel liggen mensen uit steden,
verleden tijd vergeten, de tijd om te smeden
tot tijd van leven, geest wordt gruis,
beesten geven de duinen een thuis
leven een reden, lenen een teken,
dit eiland, dit spreken:
leven breekt uit.

(-)

Glorieuze sprong voorwaarts in de historie
sinds de eerste mens zijn blik richtte
op een schichtige prooi
flonkerend wonder van spiegelen chroom
in stil en omfloerst heelal -
hoor toch mijn honger.

Groeien grillburgers niet aan bomen?
Mijn guldens werden kwartjes en mijn kwartjes
en guldens tot vlees met saus
ratelende munt in de wisselautomaat
tikken in het slot
glanzende vitrine!

Nu klopt er bloed in mijn maag
als de strakke scharnieren zingen
de warme stalen bek opengesperd, maar veilig
in plaats van gulzig altijd gul.

Goudkoperen paneerpantser omvat teder
innerlijke rijkdom van de zeldzame tuin
om op machtige smaakstoffen gedragen symfonie
van bamislierten, prei en vlees
met geveinsde weerstand in royale overvloed
weg te schenken.

En dat is mijn eerste hap
vervolgen mijn kaken met gestage tred
hun weg in de kluivende wals die eten heet
van de opgedoken schatten uit plantaardig vet.

LANDGOED ELSWOUD 26 APRIL 1997

I

De kroonprins was jarig
Jan Arends was dood

terrassen lachten van: 'gefeliciteerd'
de kinderen hadden hapjes en nootjes en steentjes voor straks
en nergens een regisseur

weideland verstreek aan
de tred van vijf dichters
wijde pijpen op paden
richting de set

Machteloze man zonder zondevrees
lees: wonderwees
in 52 minuten en 4 seconden
hij, die iedere band ontkende,
ellende tot op het bot verkende
verrees

en de levenden - bioscopen geven de grens aan -
de levenden nemen de uitdaging voor lief
aan de wieg geen vorsten
wel aan het graf

op de dag dat de kroonprins jarig was
gaf het toeval een wenk
het lachen verstomde
spelers somden hun filmwoorden op

II

Dezelfde dag boven de velden
twee gouden kronen
zo zwaar, zo groot
en bestemd voor de helden
als door priesters
bij geboorte voorspeld

Zo veel vorsten lijden aan rijken
mocht het lijken dat adel bezwijkt
vijf reiken naar een beeld
dat duisternis verjaagt, getuigenis schraagt

levende vorst, er was die blik in uw ogen
kroonprinses, het lot spant verre bogen

een film is dansend licht
het leven daarentegen brak er
een dichter ligt er van wakker

AFSCHEIDSLIED

Geef de dood een kans als je sterven moet,
grijp je niet vast aan vreemde vingers,
hoor hoe buiten de vogels zingen
en laat geen camera's meer toe.
Kom papa, we gaan met je mee.
Dit is geen sterven, dit wordt geen graf,
nee, dit is water naar de zee.

Geef de dood een kans als je leven wilt,
aan alles komt een einde,
zoals dit koninkrijk verkwijnde
en haar rijkdom werd verspild.
Kom Majesteit, wij trekken uw koets,
dit is geen revolutie,
vernieuwing is iets zoets.

Geef de dood een paard en spring maar achterop,
kijk rustig achterom maar waar de heuvels ooit begonnen,
naar examens en ballonnen en rood wit blauw in top,
kom kerel, pak zelf ook een schop,
zonsondergang, crescendo in galop.

Geef de dood een kans, geef dat joch een kwartje,
want ook dit ene hart is als de dagen zijn geteld,
voedsel voor de dieren en de bloemen in het veld.

SORRY HOOR

Ik zal je niet vangen
als je valt

je hebt toch zelf vleugels
of niet soms

zet me niet voor schut
niet hier

dit is een gedicht

GEBED

I

Hier ben ik, mijn God
Ik ben terug
schuldig, schuldig, schuldig
genade, genade
Gij zijt zo goed.

Een kleine jongen klopte aan
niemand deed open
in de hemel was de maan.

Alle wegen gaan naar Rome
en evenveel er vandaan
zeven stegen, laat maar komen
allen zwegen, jassen aan.

II

Hier sta ik nu, mijn God
ijdel, slecht
maar ook wel bang.
U heeft het altijd wel geweten
ik heb het allemaal wel verdiend.

Losse naden in het wasgoed
genade na de zondvloed.

Wie bent U ook al weer?
Zoveel namen,
U kent ze wel,
U weet wie ik ben
en wordt wie ik word
en ken wie ik ken

onder het raam van God
zoekt deze sterveling schuil
onder vleugels
achter zuilen.

Maar nu mijn God, zijn wij samen,
ben ik op tijd?
moet ik gaan?
de wereld in?
beproevingen door?

Het is goed
alles wat U zegt, Heer
want Uw maskers dragen maskers
Uw vele armen zwaaien rond
heel de beeldenstad verarmde
door de vlammen uit Uw mond.

III

Vergeef me voor mijn boosheid
beleef met mij de broosheid
van mijn trots
heb erbarmen, rotsvast karma
ineens komt er water uit een rots -
het is daarom dat ik doorga
in de wetenschap dat hierna
alle wegen zullen leiden naar het licht.

Ik dank U God, duizendmaal.

Amen.

NAAR VALENCIA

Ik zocht de Europese vorm,
Ik kocht wijsheid uit het oosten,
mijn dagen zijn geteld
op de dag dat ik doodga
zijn de bieten van het veld
genomen, met rappe hand
verdwenen, naar God mag weten waar,
leeggeplukt land
een koninkrijk,
een paard.

Ik vond de vorm van Europa
in het vuil van de steden,
in de kreukels verderop
klimmend in de hoogte
met zeeklei en rots
onder poten van machines mee.
Europa ademt zwaar,
de Middellandse zee kust het avondland
welterusten.

LICHTSCHIP

Lucht braakt wolken, krult de stromen
slome troggen zuigen zich de regen in
spatten op tot schuim in vlokken
nieuwe koppen slaan kapot

onderzeeërs golven schaduw
wier in slierten
kieren, kelders, ruimen
ramen van kajuiten

waar schepen strandden
branden lampen
klampen handen
zich vast en landen

lichtschip, luchtschip
neem me mee dan, kom meteen dan
spreid je schijnsel in het scheiden van de avond
lavend aanstonds scheepslicht
licht flitst op en strekt zich uit

lichtschip, lichtstip
blozend anker aan den einder
mijdt de tijden, ranker lijkend, langer licht, dit
kaatsend water lonkt niet,
wenkt niet, maar brengt land in zicht
lichtschip, dit schip ligt
als een waaklicht stil
en wacht

KIKKERBLOED

Ik verander de wereld
ik verander de wereld in een kikker
O kon dat maar, springen naar de sterren
Onze eieren door heel het al verspreid
Al mijden wij de als vliegen al van verre
geef ons ruimte
geef ons tijd

Geef ons tijd
geef ons ruimte
Ik verzuim te vermelden dat ik niet toveren moet
en goochel een spoor van woorden
Dat is mijn sprong naar de sterren
dat is mijn kikkerbloed

NACHTBOOT

dit is de boot
koers naar de sterren
ik zat aan de bar
nu geef ik over

hier is de bar
schrijf alles maar op
blijf in gesprek
blijf middernacht

hier is de rekening
ik zie je aan land
laten we samen
een taxi nemen

GETIJDENGEUL

A.L.S.

Voor Jozef X. Wieman

Wie zoekt op de bodem noemt het aardedonker
Geen hand voor ogen maar een morgen
die verkleeft als morfinepleisters met je vlees
Wie sterft, verliest alleen zijn honger
Je krachten nemen af maar je licht is onderweg
en weerkaatst al in de golven

Ik was al eerder aan de bocht voor de streep
Daar lag mijn vader
hij rochelde nog en ging toen scheep
De dood weet niets
de dood is blind, doof en stil
de wind zingt alles wat we willen

Het bezoek is volbracht,
op doorligplekken houden we picknick
Dan de nacht met vijf keer draaien
de medicatie staat er:
morfine en diazepam
ik vul een glas met water

Schepen zonder liggeld
Kijk omhoog vanuit de spiegel,
je was toch Narcissus?
Tussen versteende vissers?
Je zwerft nu door pijnlijke stegen
zweert bij Pan dat alles kan
behalve eten en bewegen

Onze rank was een schoolbank
onze sprong was in de sloot
Je vrijdood is de levenskracht
die de kerk verbood
Maar de Gaarde werd heroverd
Het Vaticaan gesloten, dezelfde dag
Geen klok, geen dak, minaret of toren
Een God wordt onder sterren geboren
a.l.s. hij sterft
aan kleine letters
wat ons betreft

DE ONVERMIJDELIJKHEID VAN DINGEN

Niet schieten op de papagaai
zegt de man met ogen in zijn rug
iemand draait zich om
een schot valt

HADES, DE OEVERS

Je bent als de dood
maar moet heel nodig plassen
Je bent een fantast maar gaat naar de trap
op de tast
eerst langs een kist en dan nog twee kasten

Het huis van opa bestaat uit planken
en mottenballenstank
Soms jankt de wind
Zeg altijd wat je vindt
maar wees nooit ondankbaar

Je bent als de dood als je je bedenkt
dat je leeft zolang je hart klopt
het hoeft maar te stoppen

Je bent als de dood maar
de dood is een man
je volgt in zijn voetspoor
eerst aan de hand
de overloop over

Hades, de schaduw in het tapijt
golfde mee met de speelgoedieren
waar soldaten verdronken
In stromen van rivieren
tegen maanden van uren

Dit is het lied van de oevers
hoe ver die ook mogen zijn
Ga rustig plassen, je komt niemand tegen
Opa is ook klein geweest
de dood is een man
je volgt in zijn voetspoor
eerst aan de hand
even later toch zelf
volgens ongeschreven plan

VOOR ENE WHITNEY

Alles wat van waarde is,
stamt van voor de Franse Revolutie
De Beegees misschien niet
ze zongen vanaf hun kinderjaren samen
dat is iets anders dan alleen maar tv kijken
of internetten
Ze beraamden ieder voorjaar nieuw repertoire
overtroffen de vogels zonder veren

Barokke taal is toch niet wollig
of men moet er iets anders onder plakken
zuchtend naar betekenis
rococo a gógó
weelde is geen rijkdom
je leunt op een gouden bedelstaf
Ontspan je maar een keer
talent bezitten is geen diefstal
het verrichtten van een wonder
Vertel
bot uit

MAANMARMER

Om de slachtoffers van Wernher von Braun

Er staat een monument op de maan
20.000 mensen verdwenen voorgoed in de mijnen

Amerikanen verschijnen en nemen alles mee:
blinde raketten in onderdeel voor onderdeel

Nu staat er een vlag op de maan
Die dwaalt iedere nacht langs je raam
beduidend marmer
het praten van kraters

ÜBERMENSCH

En zie,

iets als de mens

Hij wenst het droge stof uit zijn nieren
Aan giftige lendenen ontsproten
Uit verkankerde kloten weggeslingerd
Het schuwe nieuwe dier drinkt arseen uit sloten
baadt in meren die mensen verteren
Met benzinepompemblemen in pupillen
speurt hij naar afval en zal smerige eendenveren
uit het water tillen

Heb geen medelijden met de übermensch
denk niet te weten wie hij is
Van adem door kieuwen
En voelhoorns met slijm
zijn wij zijn de vader en de moeder
Een kind dat geen borst vindt dan de wereld zelf

Zijn bloed is vervuld met afgewerkte olie
insecten laven zich aan zijn zweren
dansen in kransen in paringstijd
en smeren zijn zaad in folie
introduceren dit wereldwijd

De übermensch schreeuwde
En wij hoorden hooguit de geruchten

MATROZEN

Vooraf

Zeg mij: knaagdier

ik zeg u: moed

zeg mij: prooi

ik zeg u: wandelaar

vraag niets en ik zeg u niets

precies zoals nu: alleen juistheid bewijst zichzelf

's *Nachts*

Neo-hermetisch? zeker weten!

- twijfel is handel -

zoals de dood slaapt in het leven

en het leven waakt over de dood:

Het zijn net twee matrozen,

stuk voor stuk integer maar wel met hun eigen streken

Zo zij zijn er geen twee

Zoals er maar één zon en één maan is

Alhoewel, tellen doen we morgen maar

we gaan nu aan wal

's *Ochtends*

Zeg mij: 'trusten'

ik zeg u: 'trusten'

Wij zeggen samen: 'de maan bestaat niet'

verheven baren wij ons een verleden

en bevestigen onszelf,

vergeten de anderen.

Wij zijn hun hel,

denken we voor het gemak

en helpen ze weer aan boord

OP DE SNELWEG VAN HET VLEES

Aan een kikkerskelet in een doosje

Oprit

Elke dag een rouwrand
Het zweet van de meubels
verkreukelt het tapijt
als het heelal verrijst:
De tafel bericht zijn schaduw
Er rest een dun laagje licht
Er is gisteren nog gestoft
De nacht valt op
Hoor de waterkoppen kwaken,
slaak ik tot mijn eigen schedel
De dagen zijn afgelegd

Weghelft

Doden vergeten hun namen
laten vluchtige gebaren
achter in kalk
Roep 'Mama' maar
een doodshoofd zal altijd blijven staren
haar glimlach spoed je nog steeds tegemoet
Voordat er dagen waren als verhalen
en een hand de mijne vasthield
viel ik door mijn bottenstelsel naar beneden
een wiel over schedels en tenslotte schelpen
gespreid in adem
van zware velpon

Vluchtstrook

Iedereen die leeft vormt een teken: een ster
Met handen en voeten tenslotte een stempel: een vlek
Toekomst is een paniecreactie
Om je van momenten te ontdoen
Tot in het uiterste; tot aan uittredingen toe
Iedereen die valt, strekt zich uit, geeft een teken,
prevelt een taal, is een tunnel,
verdwijnt in zichzelf
Kleiner en kouder:
vlekken verdwijnen

Kleine kikker, wondervis
vliegend mens, vertel het eens:
hoe gas stolde tot gesternte
tot diep in de laatste straling
In bloed vloeide ooit gesteente
Dat werd vereend in vreemde getallen
Je sprong naar het licht,
bent nog steeds aan het vallen

Afrit

O, lauwerrijke tuin, in u zijn alle dingen
en alle dieren, groot en klein
Mieren zijn hier reuzen
bouwen steden tussen stenen
Kevers graven een kadaver
een graf van hout en aarde

Een slak, steeds sneller, slijmt en glimt
slijk rimpelt en wordt hard
het is de vaart van vogels, volken, vonken
En in de wolken laat licht zich schatten
schatert soms een dag of twee

DE VERANTWOORDING

Nee is een toverwoord
De keeper stierf voor het doel
niets is zomaar
in ieder geval hoeft het niet
iemand uit het bedrijfsleven te zijn
wel verdient dit de absolute voorkeur
kennis is de macht van de ongelovige

Ruimte tussen dingen:
niet welke dingen en hoeveel ruimte
dus laat jezelf maar zien en mij met rust
die ik vind in meditatie nu overal even onvoorstelbaar
Het zijn de krachten van de doos, zeg zelf maar welke
Zwijgen is taboe in de media
voorzichtig spiritisme heeft nooit bestaan

MEMO

(aan het secretariaat)

Hier had een gedicht moeten staan
maar de markt is verzadigd
sinds aan rijm geen verplichting hangt
hangt overal de was uit

Deze ruimte is begrensd
maar niet beperkt
het kiert rondom
maar poesie kun je het toch niet noemen

Er kleven verplichtingen aan je taal
Helaas, branchevervaging is nu eenmaal een gegeven
Echter zijn gelukkig sommige memo's pure poesie

VERSNELD DEELTJE

de mens is buis
met een peilstok
In zijn kloppende horizon

Ruk de pruik van de zon en kom nooit meer thuis
duisternis is het nieuwe licht
De tunnel het doel op zich

EVOLUTIE

Kikkervisjes, jullie missen is te simpel
Wist ik maar van je vertrek,
ik zou gaan vissen bij de boeien
Vanaf mijn stek je zien groeien
en ontkiemen

De riemen van mijn roeiboort laten rusten
voor kikkers die uit vissen vloeien
tot ze vluchten door de sloot
als de zon het kroost kust

Alles zal raar lopen,
reigers stappen door de plas,
de slang, die vanuit het struikgewas,
het kroost inglijdt, het oppervlak afspeurt:
de subsidiehoer, recensent of docent NL
die in zijn vrije tijd
graag kikkerbil verscheurt

Kikkerdril is niet te betreuren,
In het verspillen ligt het geven
registreer alle kleuren
van elke duizend nog één in leven

In de vliet is er dan geen te zien,
Hij, die zich als vis voordeed,
springt dan al lang en breed
tussen de bieten rond misschien

Deze gratis uitgave kwam tot stand op initiatief van:

Stichting Nederlandse Poëzie Encyclopedie.

www.nederlandsepoezie.org

Donaties zijn welkom:

www.nederlandsepoezie.org/donaties.html

NPE

**Eerder verschenen als gratis e-book bij de Uitgeverij
Nederlandse Poëzie Encyclopedie:**

Leo Lens (1893-1942). *Revèlje* (1934). 3de druk, 2013.

www.nederlandsepoezie.org/jl/1934/lens_revelje_NPE_2013.pdf

4de druk als papieren boek bij Uitgeverij Stanza, Amsterdam, juni 2013.

www.uitgeverijstanzanl

S. Bonn (1881-1930). *Jonge mei. Verzen* (1924). 2de druk,
2013.

www.nederlandsepoezie.org/jl/1924/bonn_jonge_mei_2.pdf

Melis Stoke (1892-1942). *Liedjes van de rails. Gedichten*
(1939). 2de druk, 2013.

www.nederlandsepoezie.org/jl/1939/stoke_liedjes_van_de_rails_2.pdf

Menno van der Beek (1967). *Een ziektegeschiedenis. Gedichten* (2010). 2de druk, 2013.

www.nederlandsepoezie.org/jl/2010/beek_een_ziektegeschiedenis.pdf

A. van Collem (1858-1933). *Liederen. Een selectie*. Samenstelling P.J. Bakker. 1ste druk, 2013.

www.nederlandsepoezie.org/jl/2013/collem_liederen.pdf